

DÜŞMANIN SANA SALDIRIYORSA DOĞRU YOLDASIN

Aydınlık Gazetesi, 5 Şubat 2013

Yıldırım Koç

Sendikacılık hareketindeki casusları, emperyalistlerin ve casuslarının işbirlikçilerini, hırsızları, cahilleri ve korkakları teşhir etmeye çalıştığım da bir arkadaşım, “ne kadar çok düşmanın olduğunun farkında mısınız!” dedi.

Çok memnun oldum. Ne güzel; sömürünün ve zulmün arttığı bir dünyada düşmanlarım var.

Aklıma hemen Mao'nun bir sözü geldi.

Epos Yayınları Mao Ze-Dung'un **Kızıl Kitap**'ını yeni bir çeviriyle yayımladı. Kitabın arka kapağına da Mao'nun 26 Mayıs 1939 tarihli şu sözleri konmuş:

“Eğer bir kişi, bir politik parti, bir ordu veya bir düşünce okulu düşman tarafından saldırıya uğramıyorsa, bu durum açıkça düşmanın seviyesine inmiş olduğumuz anlamına geleceği için, bunun kötü olduğunu düşünüyorum. Düşman tarafından saldırıya uğramak iyidir, çünkü düşmanla aramızda net bir sınır çizgisi çizmiş olduğumuzu kanıtlar. Düşmanın bize çılgınca saldırması ve bizi karalaması en iyisidir; bu, düşmanla aramıza net bir sınır çizgisi çizdiğimizi ve aynı zamanda görevimizde bir hayli başarıya ulaştığımızı kanıtlar.”

Bazen, “delikanlı adamın düşmanı olur” derim. Mao bunu çok daha iyi ifade etmiş.

Özellikle safların yeniden düzenlendiği ve iyice netleştiği koşullarda, düşmanların olmalı, düşmanların sana saldırmalı.

Doğru çizgide yürüyüp yürümediğinin göstergelerinden biri, düşmanlarının sana karşı tutumudur.

Sınıflı ve sömürüye dayalı toplumlarda sömüren ve sömürülen, ezen ve ezilen vardır.

Emperyalizmin saldırısının yoğunlaştığı günlerde, emperyalistler ve işbirlikçileri bir taraftadır; vatanını, insanlık onurunu, bağımsızlığı, demokrasiyi, sınıfsız ve sömürsüz bir Türkiye ve dünya özlemini savunanlar karşı tarafta.

Taraf tutmak zorundasınız.

Çelişkinin keskinleşmediği, hayatın mücadeleyi acil bir görev olarak dayatmadığı durumlarda, köşeli olmayanlar, yuvarlaklık yapanlar, her iki tarafı da idare edebilir.

Böyle insanlar biliyorum.

Herkes mavi boncuk dağıtırlar; herkesin gönlünü almaya çalışırlar. Mücadelenin açık saflaşmayı dayatmadığı koşullarda böylelerini birçok insan sever bile.

Bir de köşeli insanlar vardır.

Rahat durmazlar; ikide bir hır çıkarırlar; ama doğrusunu yaparlar.

Ben, ikinci grupta olmaya çalışanlardanım. Ve çok şükür ki çok sayıda düşmanım var.

Yoksa sizin hiç düşmanınız yok mu?

Her gün işçiler hayatlarını iş cinayetlerinde kaybederken, meslek hastalığı nedeniyle yavaş yavaş ölürlen, bunların sorumlularının sizi düşman olarak görmesini sağlayacak bir tepki vermiyor musunuz?

Vatanseverleri Silivri'ye, Hasdal'a hapsedenler sizden hiç şikayetçi değil mi?

Vatanımızın bütünlüğüne, milletimizin birliğine saldıran emperyalistler sizin davranışlarınızdan hiç rahatsız olmuyor mu?

AKP ve yandaşları sizi bir tehdit olarak algılamıyor mu?

Sendikalarda hırsızlık ve yolsuzluk yapanlar, işçi aleyhine atılan adımlar karşısında sinenler, en temel haklarını bile kullanmaya cesaret edemeyenler ve hatta bunları bilmiyenler sizden rahatsız değil mi?

Emperyalistlerin işçi görünümü altında Türkiye'ye sızmaya çalışan casusları, sizin onlara karşı davranışlarınızdan şikayetçi değil mi?

Emperyalist devletler tarafından finanse edilen ve yönetilen Friedrich Ebert Vakfı, Rosa Lüksemburg Vakfı, Dayanışma Merkezi gibi kuruluşlar sizi el üstünde mi tutuyor?

Sermayedar sınıf, sizin ne kadar çağdaş ve uyumlu olduğunuzdan söz ediyor, sizi övüyor mu?

Şu kahrolası sömürü düzeninde sizi herkes seviyor mu?

Hiç düşmanınız yok ha!

Bitkiden veya koyundan ne farkınız var ki, o zaman; yazık size!

Düşmanınız olsun; biraz insanlaşın!